

En Çok Sana İnanmıştım Ben

– Rana İslam D · 25 Ekim 2013

En çok sana inanmıştım ben...
İnsanlar, umutlarımı kürek kürek aşırır
Ve küçük çay kaşığı ile lütfedilmiş
Bir parmak bal misali
Sahte vaatler bırakırken yanı başıma
Yalnız sen,
Koskocaman bir gülüş bırakmıştın
Rüzgârdan ıslanmış gözlerimin derinliğine...

En çok sana inanmıştım ben...
İnsanların, sevmeyi tam olarak anlatamama sızısıyla
Yarım ağızla bölük pörçük söylediği,
Yamalı bohça kelimelere
Sevgisizliğini saklamaya çalışarak;
Yüreğimden, -benim göz yumuşumla-
Pervasızca kopardıkları her parçaya
Yalnız Sen,
Şefkat dolu ellerinle dokunmuş
Parçaları özenle yerleştirmiştin yerine...

En çok sana inanmıştım ben...
Herkes aynı sahnede toplanıp da
Kulakları sağır eden tam tam sesleri arasında
Hep aynı nakaratla,
Benliğe gerdan kırıp ayak oyunları
O sıkıcı figürlerini sunarlar
Yalnız Sen,
İnce ince yağın yağmurun altında
Ve ay ışığının aydınlattığı o huzurlu kıyıda
Benimle vals yapmıştın
Ayaklarımı yerden keserek...

En çok sana inanmıştım ben...
Kalabalıklar içinde yalnız kalsan da
"Tıpkı bende olduğu gibi-

Yüreğinin her zerresinde
Zerrelerin dahi,
Milyon kez küçük zerrelerinde
Ben vardım...

En çok sana inanmıştım ben...
Ve bende de en çok sen vardın...
“Sen vardın... Ve sen yüreğimin her atışında
Sonsuz kere çağıldın...”

İnanmıştım...
Seninle geçmiştik gökkuşağının altından
Seninle hayatın sahte renklerini silmiştik
Âlemin her zerresini, ve arzın merkezini
Kıpkırmızı şarap rengine boyamıştık nefesimizle...
Ve yalnız sen bilirdin; sessizlikte şenlenen
Ölümsüz melodiyi...
Sen duyuyordun, yüreğimdeki sen sesini...
Keşke, keşke sen de inansaydın...

En çok sana inanmıştım ben...
Ve en çok, seninle çoğalmıştım...
Kalbin en çok kırmızısına seninle boyanmıştım...
Nerede, neyi, nasıl göremedim ki ben;
Kalbimin gümbürtüsünden ve kocaman cüssesinden...
Güldün bana; aşk kokan nefesinle
Sardın beni yürek kadar
Ve konuştun benimle gökkuşağının tam yanında
Duydun, bildin, tanıdın beni de...
En çok sen, ve yalnız sen, beni göremedin...

En çok şu sözüme kulak vermeni dilerim ben...
Valsimizin serinlettiği kumsalın kıyısında
Yüreğimi son nefesinde seni beklerken bulursan
Ve yanına kadar gidip de
Eline alma cesaretini gösterirsen o gün...
İnanarak aç ne olur, şarap rengi aşk kapakçıklarını...
Ve yüreğinle oku, ömründe bir kez olsun...
“Yalnız Sen”, yalnızca sen oku; Sen Rengi Yüreğimi:

“En çok, sana inanmıştım ben...”

En son sana inandım ben; duyuyorum, geleceksin ve şarap rengi kapıyı göreceksin...

Yegâh Elif Mirzâde (R)